

Minna Koskinen

Lukion ensimmäisellä luokalla äidinkielen kotitehtävänä oli kirjoittaa kaksi esseetä. En muista tarkkaan aiheita, mutta toisessa kirjoitelmassa käytin yhtenä lähdeoteksena lastenpsykiatrian oppikirjaa. Kellertävä opus, Taipale & Valanne, löytyi Hyvin-kään kirjaston perimmäisestä hyllyvälistä. Kirja oli minusta mahdollottoman mielenkiintoinen. Uteliaana ihmettelin, miten varhain kehitys voi jo ajautua poikkeavalle polulle. Päätin, että haluan lastenpsykiatriksi. Sitä varten täytyi pyrkiä opiskelemaan lääkäriksi. Muitakin vaihtoehtoja mietin, muun muassa psykologin tai erityisopettajan ammattia.

Haave lastenpsykiatriasta erikoistumisalana pysyi vahvana koko opiskeluaikani. Konkreettisen tuntuman mielen-terveyden häiriöistä kärsiviin muksuihin sain kladitauolla. Muutama kuukausi hoitajan sijaisena Lastenlinnan sairaalan lastenpsykiatrisella osastolla oli opettava ja kasvattava kokemus. Nuorena ja kokemattomana en tuolloin osannut arvioida, millaiseen pestiin itseni pistin. Selvisin. Monenlaisia muistoja on jäänyt tuosta keväästä. Muistan, kuinka eräs 9-vuotias pohdiskelija kysyi minulta oltuaan lastenpsykiatrin arvioissa: ”Mil-lähän perusteella nämä lääkärit valitaan tänne virkoihinsa?”. Kliinissä vai-heessa opintoja TYKS:n rakennus 10 tuli tutuksi. Olin lastenpsykiatricalla amanu-enssinakin jo ennen varsinaista kurssia,

Parempi oli aloittaa juuresta kuin latvasta

amanuenssuuri oli edellytys syventävien opintojen suorittamiselle.

Psykiatria kiehtoi muutenkin ja ensimmäiset työkokemukset lääkärin sijaisena sain psykiatrisessa sairaalassa ja mielenterveystoimistossa. Myös terveyskeskuslääkärin työn orientoivassa vaiheessa koin mielekkäänä ja antoisana. Muistan tosin ajatelleeni usein, että olisin tarvinnut vastaanottohuoneeseen reseptilomakkeiden ja toimenpidevälineiden lisäksi kaksi kaappia: toisen, mistä olisi voinut antaa rahaa ja toisen, mistä olisi voinut antaa ihmisuhteita. Tukku riihikuivaa tai toimiva, tukeva ihmishuolde olisi voinut helpottaa monen potilaan elämää rutkasti.

Erikoistumisopintojani aloittaessani lastenpsykiatrista oli pulaa monella paikkakunnalla. Minulle tarjottiin työtä milloin mistäkin kaukaa, osastonlääkärin sijaisena ja jopa ylilääkärin sijaisena. Pääsin kuitenkin lääkäriksi opiskelu-kaupunkini kasvatus- ja perheneuvo-laan. Valinta oli viisas: parempi aloittaa juuresta kuin latvasta, ja juuressakin tuuli. Työskentelin välillä myös koulu- ja neuvolaterveydenhuollossa. Varsinainen erikoistumisvirka yliopistosairaalassa pari vuotta myöhemmin tuntui arpajais-voitolta.

Kiinnostus lapsen mielestä, perheistä ja vuorovaikutuksesta vei mennessään. Erikoistumisvaiheessa kirkastui työn rajaamisen vaikeus, työtä oli paljon ja ylitöitäkin kertyi. Päivystykset olivat toisinaan kimurantteja. Lastenpsykiatriaan erikoistuvat päivystivät tuolloin psykiat-rian päivystysringissä, takapäivystäjää ei ollut, mutta onneksi oli kurssikavereita samassa liemessä, ja kotona oma kon-sultti. Joskus mieltäni kalvoi syyllisyys siitä, että somaattinen perehtyneisyys

jäi liian vähäiseksi. Nyt, parin vuosikymmenen jälkeen, voisin lohduttaa itseäni: kaikkea ei voi hallita eikä osata, ja moni asia myös unohtuu matkalla. Kun koke-musta karttuu riittävästi, voi helposti todeta, ettei tiedä jotain. Tärkeää on säilyttää into ja uteliaisuus. Riittävän hyvä on riittävän hyvä.

Edelleen valitsisin lastenpsykiatrian erikoistumisalakseni. En osaa oikein kuvitella muuta. Erikosalani.fi antoi myös saman tuloksen. Psykoterapia-koulutukset vuosien varrella ovat tuoneet lisävä-riä ja näkökulmaa työhön ja muovanneet ammatti-identiteettiäni. Väitöskirja jäi kesken, kun kaikkeen ei pysty. Nöyräksi työ opettaa, välillä tulee pudonneeksi, ei kovin korkealta, mutta joskus kovaa. Huikeaa on nähdä kasvun ja kehityksen voima: poikkeavalta polulta voi myös päästä kärrytille. Pidän opettamisesta ja mahdollisuus kouluttaa muun muassa psykoterapeuttiopiskelijoita on syventänyt myös omaa osaamistani.

Lääketieteen opiskelijat pohtivat monesti lastenpsykiatrisen työn laaja-alaisuutta ja rajapintaa sosiaalityöhön. Joillekin nuorille on yllätys, että lasten-psykiatria on ihan oikeasti lääketieteen erikoisala!

Nykyinen työ:

Apulaisylilääkäri, Lasten säätelyhäiriöpsykiatrian yksikkö, Taysin lastenpsykiatrian vastuualue
Koulutus:

Lastenpsykiatrian erikoislääkärin tutkinto, 1996
Nuorisopsykiatrian erikoislääkärin tutkinto (ns. suppea erikoisala), 2000

Perheterapian erityistason koulutus 1996-1999
Kognitiivisen psykoterapian ylemmän erityista-son psykoterapeuttikoulutus 2000-2004

Kognitiivisen psykoterapian vaativan erityista-son koulutus/kouluttajakoulutus 2005-2007
Vaativan erityistason psykoterapeutin pätevyys, TEO (nyk. Valvira), 2008